

slag ikke skulde komme ud i denne Samling, haaber jeg, at Bevillingsparagraffen netop vil blive et Middel til, at Loven ikke kommer ud, hvad jeg vilde ansee for et Gode.

Sad: Jeg havde ikke ønsket idag at tage Ordet hverken for at udtale mig om denne Lov i sin Almindelighed eller for at udtale mig om det Spørgsmaal, som her nærmest foreligger som Stridsspørgsmaal, nemlig den foreslaaede Bevillingsparagraff; thi naftet jeg er uenig med det ærede Udvalg i dets Betragtning af samme, og naftet jeg, saalænge jeg har fiddet i dette Thing, stadig har stemt imod en saadan Paragraph, føler jeg dog tilfulde hos mig selv, at jeg ikke indtager en saa bethyende Stilling her i Salen, som jeg kunde ønske, den indtog, der skulde føre Ordet for den Anstufelse, som jeg anseer for den rette i en Sag som denne, hvor jeg jo har saavel hele det ærede Udvalg imod mig som tillige det Fleertal, der hidtil stadig har stemt for denne Paragraph; men jeg har troet, da det nu synes, som ingen Anden vil optage Spørgsmaalet, at burde udtale mig om, hvorledes jeg betragter denne Sag. Det hedder i Grundlovens § 52, der ogsaa er citeret af det ærede Udvalg: „Ungen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme“, nemlig i Finantsloven. Denne Sætning har man ikke kunnet opfylde efter dens strænge Ordlyd, naar man ikke i Finantsloven vilde optage en Konto for uforudsæelige Udgifter, efterdi der altid i Finantsaaret maa fremkomme en heel Deel nødvendige Udgifter, som man ikke har kunnet forudsæe ved Finantslovens Udarbeidelse og Behandling. — Da imidlertid Optagelsen af en saadan Konto af forskellige Grunde, som jeg billiger, maatte ansees for i høi Grad u hensigtsmæssig, valgte man en Form, under hvilken man vel ikke holdt sig til den strænge Ordlyd, men dog til Tanken i Grundloven. Man greb nemlig til den Udvei, at saadanne Udgifter, der ikke vare blevne optagne paa Finantsloven, men nødvendigviis maatte

afholdes, bleve bevilgede paa en Tillægsbevillingslov, og herved gif man endnu aldeles ikke udenfor Randen i Grundlovens § 52, idet Tillægsbevillingen dog i Et og Alt ene havde Charakteren af en Finantslov og derfor fuldt vel kunde knyttes til denne som et Slags Tillæg. Senere er man derimod gaaet videre og har føiet en Paragraph som den her omhandlede til de enkelte Love for derved ogsaa at give dem Charakteren af Tillæg til Finantsloven og for saaledes at tilfredsstille Grundlovens Fordring med Hensyn til den Bevilling, der efter Grundloven skulde gives ved Finantsloven. Den Tankegang, hvorved man saaledes var kommen ind paa en Wei, der ligger fjern fra Grundlovens § 52, er endvidere hyderligere bleven udviklet af den ærede Indenrigsminister, naar han har paastaet, hvad der idag allerede synes at være bleven en Slags uomtvistelig Grundsætning, at naar en Lov har gennemgaaet den Behandlingsmaade, som Finantsloven efter Grundloven skal gennemgaae, kan den for det løbende Aar ligefrem selv uden denne Paragraph træde istedetfor den Bevilling, som Paragraphen skulde give, altsaa paa en Maade tjene som et Tillæg til Finantsloven. Jeg maa tilstaae, at det er mig aldeles umuligt at begribe Sammenhængen heri; det er mig umuligt at forstaae, at en Lov, fordi den er holdt samme Behandlingsmaade som Finantsloven, derved kan blive en Deel af Finantsloven, thi det er dog ikke det absolut Charakteristiske ved en Finantslov, at den først behandles paa det ene eller paa det andet Sted.

Rettelse i Rimestads Foredrag.

Nr. 316, Sp. 5028, Lin. 22—23 f. o.: „befordredes 29,347,572 Wiennester paa de engelske Jernbaner“ læs: „befordredes 129,347,572 Wiennester paa de engelske Jernbaner.“